

Arrest

**nr. 90 681 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 november 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 november 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 februari 2012 en op 15 mei 2012.

1.3. Op 30 mei 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische Koerd te zijn, afkomstig uit Suleimaniya (Noord-Irak). U verklaart dat u via Facebook vrienden leerde kennen uit Frankrijk en dat u via hen kennis maakte met een priester uit Erbil (Noord-Irak), genaamd S.(...). U verklaart dat u zich in april 2011 bekeerde tot het christendom en dat u er ook voor zorgde dat uw vrouw en kinderen zich bekeerden. Nadat u was bekeerd zou u uw kinderen gezegd hebben dat zij niet meer moesten deelnemen aan de godsdienstslessen, omdat u er tegen was dat zij zouden leren uit de Koran. Uw kinderen zouden tijdens de godsdienstles zijn meegenomen naar het kantoor van de directeur. U zou nadien zelf naar de directeur zijn gestapt om te vragen waarom uw kinderen waren meegenomen naar zijn bureau. De directeur zou u gezegd hebben dat er een oplossing moest worden gevonden voor het feit dat u uw kinderen niet langer naar de Koranlessen wou laten gaan. Uw moeder zou een paar dagen later, terwijl u in Erbil zat, beslist hebben uw kinderen terug te laten deelnemen aan de godsdienstslessen op school. Tijdens het vrijdaggebed zou de Imam gezegd hebben dat iemand zich had bekeerd tot het christendom en dat de mensen moesten oppassen voor deze persoon die de Bijbel verspreidt. U verklaart dat u zich vanaf juni 2011 aansloot bij de Bijbelgroep 'Engeli', waarmee u in contact kwam via iemand in Frankrijk die deze groep in Koerdistan kent en via de voorzitter ervan, S.(...). U zou bijeenkomsten hebben bijgewoond in Erbil en ook zelf drie keer een bijeenkomst hebben georganiseerd bij u thuis in Suleimaniya. In juli of augustus 2011 zou in contact zijn gebracht met een doctor in de Islam en tevens lid van een islamitische partij, H.(...) Q.(...), via iemand met wie u aan het discussiëren was over de Koran. U zou op een openbare plaats hebben afgesproken waar hij u niets kon doen. U zou hem gezegd hebben dat Mohammed geen profeet was, waarop hij heel kwaad zou zijn geworden. U verklaart dat u in augustus en in september 2011 een dreigbrief ontving met de boodschap dat u moest stoppen met hetgeen waar u mee bezig was (andere mensen bekeren, Bijbels uitdelen, uw kinderen uit de godsdienstslessen halen). U verklaart een vermoeden te hebben dat H.(...) Q.(...) hierachter zit. U verklaart dat u één keer gevolgd werd met een auto toen u op weg was naar het Suleimaniyah-paleis om te vergaderen met andere christenen. Een andere keer zou u zijn achtervolgd door een wagen toen u samen met uw familie naar huis onderweg was. De auto zou vlak bij u gestopt zijn en u zou gezien hebben dat de persoon in de wagen een pistool bij zich had. U verklaart dat de auto gewoon verder reed. U verklaart dat u een vermoeden hebt dat H.(...) Q.(...) hier iets mee te maken heeft. Uw moeder zou u in september of oktober 2011 uit het huis hebben gezet. U verklaart dat u dan bij een vriend ging wonen. U stelt op 12 oktober 2011 per vliegtuig van Irak naar Turkije te zijn gereisd om vanuit Turkije met een vrachtwagen en een boot verder te reizen richting België, waar u op 12 of 13 november 2011 aankwam en op 16 november 2011 uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 4.12.2011, de identiteitskaart van uw dochter Su.(...), uitgereikt op 8.11.2004, de identiteitskaart van Sa.(...), uitgereikt op 11.09.2007, de identiteitskaart van S.(...), uitgereikt op 11.06.2011 en de identiteitskaart van uw vrouw, uitgereikt in mei 2004, uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 1.10.1982, het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, uitgereikt op 7.10.2007, uw huwelijksakte, uitgereikt op 3.09.2002, uw voedselrantsoenkaart, afgegeven op 1.03.2010, een document van een groep op Facebook over de situatie van christenen in Koerdistan, twee foto's van u met een Amerikaanse pastoor, 7 foto's die van u genomen zijn toen u aan het werk was in de muzikwereld, een attest van de kerk, uitgereikt op 21 december 2011, 2 dreigbrieven en twee DVD's met beelden van een christelijke bijeenkomst en een onthoofding van een Christen. U legde ook nog een aantal documenten neer in verband met algemene vervolgingsfeiten tegen Christenen in Koerdistan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u een aantal tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw bekering tot de Evangelische kerk. Doordat er twijfels rijzen aan uw bekering, die de kern van uw asielaanvraag betreft, wordt ook de geloofwaardigheid van uw andere verklaringen aangetast.

Zo verklaart u in uw eerste gehoor op het CGVS dat u zich heeft laten bekeren in april 2011 (gehoorverslag CGVS 29.02.2012 p.5). U verklaart verder dat deze bekering bij u thuis zou hebben plaatsgevonden en dat S.(...) de bekering zou hebben uitgevoerd (gehoorverslag CGVS 29.02.2012, p.27), terwijl u in het tweede gehoor stelde dat u in de Mare Youssef – kerk in Erbil zou zijn

gedoopt en dat zowel S.(...), M.(...), de priester van de kerk en nog drie andere personen hierbij aanwezig zouden aanwezig zijn geweest. Aanvankelijk stelt u ook niet juist te weten wanneer u gedoopt was, maar stelt later dat dit in juli 2011 moet zijn geweest (gehoorverslag CGVS 15.05.2012, p. 5 en p.10). Niet alleen is deze datum tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor, maar het is ongeloofwaardig dat u uw doopdatum, die een essentieel element vormt van uw bekering, niet meer zou herinneren (gehoorverslag CGVS 15.05.2012, p.10). In het eerste gehoor verklaart u ook dat uw vrouw en uw drie kinderen zich hebben bekeerd tot het christendom (gehoorverslag CGVS 29.02.2012, p.9), terwijl u in het tweede gehoor eerst bevestigend antwoordt op de vraag of de ouders van uw vrouw weten dat uw vrouw is bekeerd, maar later stelt u dat u uw vrouw heeft trachten te overhalen om zich te bekeren, maar dat zij nog niet gedoopt is, dat de doop nog niet geregeld was voor haar (gehoorverslag CGVS 15.05.2012, p.6). Tijdens uw tweede gehoor stelt u dat u ook tijdens een vakantie in Turkije in augustus 2012 een tweede maal zou zijn gedoopt (gehoorverslag CGVS 15.05.2012, p.5). Hierover rept u tijdens uw eerste gehoor met geen woord.

Tenslotte is het ook ongeloofwaardig dat u geen onmiddellijk bewijs van uw doop kan neerleggen, maar enkel een verklaring die werd opgesteld een aantal maanden na uw komst naar België op 21 december 2012 (gehoorverslag CGVS 15.05.2012, p.5). Over de uitgever van dit document, de Kurdzman church, weet u niet wanneer deze kerk is opgericht en weet u niet of deze kerk werd erkend door deze autoriteiten (gehoorverslag CGVS 15.05.2012, p.5). U verklaart over dit neergelegde document dat u het had voorgelegd naar aanleiding van de rellen in Zakho en Dohuk waarbij Christenen werden geïsoleerd, maar uit niets blijkt dat deze dreiging op u persoonlijk betrekking had (gehoorverslag CGVS 15.05.2012 p.9).

Aangezien u zelf stelt dat u aan Bijbelstudie deed, mag er van u toch een grondige kennis dienaangaande worden verwacht. U kent wel een aantal elementen uit de bijbel. Zo kent u bijvoorbeeld de twaalf apostelen en de vier evangelisten. Andere essentiële elementen kent u dan weer niet. Zo kent u de juiste betekenis van Kerstmis niet (gehoorverslag CGVS 15.05.2012, p.7); kent u de periode voorafgaande aan Pasen niet, weet u niet waarom Christenen vasten, weet u niet op welke dag en welk uur Christus is gestorven (gehoorverslag CGVS 15.05.2012, p.6), noch kent u de leeftijd van Christus bij zijn overlijden (gehoorverslag CGVS 15.05.2012, p.7). Ook kent u niet juist het verschil tussen het Oude en het Nieuwe Testament, maar zegt u enkel dat het 'twee verschillende namen' zijn (gehoorverslag CGVS 15.05.2012, p.7). Ook geeft u de namen van Christelijke feestdagen als u gevraagd wordt naar de zeven sacramenten (gehoorverslag CGVS 15.05.2012, p.6).

Ook uw geringe kennis van de christelijke gemeenschap in Irak doet vraagtekens rijzen bij uw geloofsovertuiging. Zo dient er gewezen te worden op het feit dat het hooguit vreemd is dat de namen Assyriërs en Chaldeeërs u zo goed als niets zeggen. Wanneer u uitdrukkelijk gevraagd wordt welke de verschillende strekkingen van het christendom zijn in Irak en tot welke strekking de meerderheid van de christenen in Irak behoren, antwoordt u dat u enkel de katholieken, protestanten en orthodoxen kent en dat de meerderheid protestant is (gehoorverslag CGVS 29.02.2012, p. 11, 24-25). Over Chaldeeërs en Assyriërs, die de meerderheid van de christenen uitmaken in Irak, rept u met geen woord. Wanneer u nogmaals gewezen wordt op het feit dat het eigenaardig is dat u nog nooit van Assyriërs en Chaldeeërs hebt gehoord, reageert u door te zeggen dat u alleen weet dat Assyriërs geloven in 'Jahowe' (God). U bent er dan ook in geen geval in geslaagd uit te leggen wat het verschil is tussen Assyriërs en protestantse christenen. Ook al was er tijdens het gehoor sprake van een misverstand bij het tolken van het woord Assyriër, toch dient hier opgemerkt te worden dat u dit woord begreep nadat u 'Assyrie' hoorde. Aangezien u meermaals werd gevraagd of u wist wat dit was, en het woord herhaald werd wanneer bleek dat er onduidelijkheden waren, maar u plots wel reageert op het woord 'Assyrie', kan er van u verwacht worden dat u wel degelijk zou moeten weten waarover het ging. Assyriërs zijn tenslotte de grootste groep christenen in Koerdistan. Er kan dan logischerwijze ook van u verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent. Er dient dan ook benadrukt te worden dat het hooguit eigenaardig is dat er volgens u in Irak enkel katholieke, orthodoxe en protestantse christenen zijn.

Bovendien wekt het verwondering op dat u, sinds u in België verblijft, de christelijke feestdagen niet op een religieuze manier heeft gevierd. Zo werd er gepeild naar de wijze waarop u Kerstmis 2011 had doorgebracht. U stelt dat u Kersmis niet heeft gevierd, maar dat er wel een kerstboom was in het opvangcentrum (gehoorverslag CGVS 15.05.2012, p.7). Ook stelt u dat u nog niet naar de kerk bent geweest in België, omdat u een taalprobleem heeft. U verklaart voor de deur van de kerk te gaan staan, te bidden en dan terug te keren (gehoorverslag CGVS 29.02.2012, p.27). Dat u uw geloof niet zou beleven in een kerk, louter en alleen omwille van een taalprobleem, doet verder vraagtekens rijzen bij de geloofsovertuiging. Dat u tenslotte niet op de hoogte bent van de protestantse gemeenschappen in België en dat u ternauwernood weet heeft dat de meerderheid van de Belgen katholiek zijn (gehoorverslag CGVS 15.05.2012, p.7), doet verder afbreuk aan deze geloofsovertuiging.

Zelfs indien er nog geloof kan worden gehecht aan uw bekering, quod non, dan nog dient er vastgesteld te worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over het

bekeren van andere moslims en de gesprekken die u met allerlei mensen uit verschillende lagen van de bevolking voerde over de Bijbel en de Koran, van gewone burger tot Imam tot Islamdeskundige en lid van een extremistische islamitische partij (gehoorverslag CGVS 29.02.2012, p. 13, 16, 22, 26, 31-32). Zo is het onwaarschijnlijk dat iemand in een land als Irak openlijk zou spreken over zijn bekering en bovendien andere mensen ertoe zou aanzetten om zich ook te bekeren tot het christendom door onder andere de rol van de profeet Mohammed in twijfel te trekken en verklaren dat de Koran ook geschreven is en niet door God is gemaakt en dat de Koran een kopie is van de Bijbel (gehoorverslag CGVS 29.02.2012, p. 13, 22, 31). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u goed op de hoogte bent van de positie van christenen in Irak en het standpunt van moslims, Imams en de Koran in het algemeen ten opzichte van bekeerlingen. Zo verklaart u dat Imams bekeerlingen beschouwen als verraders (gehoorverslag CGVS 29.02.2012, p. 14). Er kan dan ook logischerwijze van u verwacht worden dat u op meer discrete wijze uw nieuwe geloof beleeft. U zou zich immers bewust hebben moeten zijn van de risico's die u zou kunnen lopen wanneer u overal en met iedereen praat over de verschillen tussen de Bijbel en de Koran. Dergelijk risicogedrag is dan ook in geen geval in overeenstemming te brengen met de algemene situatie van christenen in Irak. Het is bovendien uiterst onwaarschijnlijk dat u met een Islamdeskundige die lid is van een extremistische partij in discussie treedt over de profeet Mohammed. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u deze belangrijke en machtige persoon, die gespecialiseerd is in Islamkunde, zomaar vertelt dat Mohammed geen profeet was (gehoorverslag CGVS 29.02.2012, p. 31). U begeeft zich immers op glad ijs wanneer u over zulke zaken praat, die dermate fundamenteel zijn in de Islam. Aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bezigheden als bekeerling en uw gesprekken over de Bijbel en de Koran, kan er evenmin geloof gehecht worden aan al uw problemen die daarmee verbonden zijn.

Tenslotte dient er opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de culturele en etnische rechten van christenen in Koerdistan gerespecteerd worden. Verschillende artikelen van de Voorlopige Grondwet voor de KRG regio gaan in op de positie van de christelijke minderheid. Artikel 6, 19.9 en 30 waarborgen de godsdienstige rechten van de christenen. Uit deze informatie blijkt eveneens dat de algemene veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleimaniya als significant stabiel wordt beschouwd dan de situatie in Centraal-Irak. Ook al vond er op 3 december 2011 in Zakho enkele incidenten plaats die gericht waren tegen christenen, zoals ook u dat tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart (gehoorverslag CGVS, p. 17), toch zijn er bronnen die aangeven dat deze spanningen ingegeven waren door een politieke machtsstrijd eerder dan door religieuze extremisten. Over het algemeen kan er worden geconcludeerd dat de culturele en religieuze rechten van christenen in Koerdistan gewaarborgd lijken.

Gezien bovenstaande opmerkingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zelf. Bovendien zijn al uw verklaringen dienaangaande niet gestaafd worden door enige objectieve elementen en is uw vrees gelinkt aan persoonlijke vermoedens. Er kunnen dan ook ernstige vragen gesteld worden bij het risico dat u aldaar zou lopen. Het feit dat S.(...), een bekeerling én priester die aldus een veel belangrijker taak als u vervulde, nog steeds daar aanwezig is, doet verder vermoeden dat hij, net als u als bekeerling geen problemen heeft in een regio als Koerdistan. De veiligheidssituatie wordt er immers positief ingeschat voor christenen zoals hierboven reeds werd weergegeven. Ook al zou S.(...) nu geconfronteerd worden met bedreigingen (gehoorverslag CGVS, p. 11, 30), toch hebt u uw verklaringen hieromtrent op geen enkele manier kunnen concretiseren. Aangezien deze vervolgingsfeiten voor u de directe aanleiding zouden zijn geweest om het land te verlaten, maar er hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, bestaat er geen enkele reden om te vermoeden dat u in uw land van herkomst een risico zou lopen om vervolgd te worden.

Uit al het voorgaande kan niet worden besloten dat u nood heeft aan bescherming zoals bepaald in de Geneefse Vluchtelingenconventie. De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op basis van Conventiegerelateerde motieven, kan een Iraakse asielzoeker eventueel de subsidiaire beschermingsstatus krijgen in de zin van artikel 48/4§2 c. Ten slotte dient ook in uw geval te worden bemerkt dat u verklaart afkomstig te zijn uit Noord-Irak (Suleimaniya). Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Irak wordt niet betwist. Het document van Facebook zijn geen bewijs en bovendien is

het opmerkelijk dat ze uitgaan van de Chadean Culture Association, de Chaldeeuwse culturele vereniging. U verklaart immers uitdrukkelijk dat u niets afweet van de Chaldeeuwse kerk (gehoorverslag CGVS 15.05.2012, p.8). De foto's van u met de Amerikaanse pastoor tonen niets aan, aangezien de persoon op deze foto om het even wie kan zijn en aangezien deze foto's geen enkel beeld scheppen over uw bekering, bezigheden en/of problemen. De foto's die van u genomen werden toen u zich nog bezig hield met muziek tonen enkel en alleen aan dat u als muzikant werkte, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft het attest van de kerk, dient er evenwel te worden opgemerkt dat het eigenaardig is dat u van deze kerk een attest neerlegt, hoewel u niet bij deze kerk was aangesloten. Als reactie hierop verklaart u dat de kerk Mesopotamia waarbij u aangesloten zou zijn geweest nog gebouwd moest worden en dat zij dus nog geen stempel hadden (gehoorverslag CGVS, p. 15). Toch toont dit document helemaal niets aan, omdat het door om het even wie kan zijn opgesteld. Bovendien staat er in dit document niets over de aard van de problemen die u zou hebben gehad. Ook de dreigbrieven kunnen niets veranderen aan deze beslissing. Zij kunnen immers door om het even wie zijn opgesteld, waardoor er aan de authenticiteit getwijfeld kan worden. Aangaande de DVD's kan enkel opgemerkt worden dat hoewel u op één van deze DVD's figureert er niet kan worden uit opgemaakt tijdens welke bijeenkomst dit juist was of wat uw rol was tijdens deze bijeenkomst. Het vormt ook op zich geen bewijs van uw bekering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel (de noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen) en een beoordelingsfout, volhardt verzoeker in zijn verklaringen dat hij zich tot het christendom heeft bekeerd en dat hij omwille van zijn bekering problemen heeft ondervonden. Hij voert aan dat uit het gehoorverslag enerzijds blijkt dat sommige door hem afgelegde verklaringen niet tegenstrijdig zijn en dat anderzijds de motivering van de beslissing een paar fouten bevat, waarna hij de weigeringsmotieven tracht te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een document van wikipedia met informatie over Assyriërs en een document van de faculteit theologie van de KU Leuven over de verschillende stekkingen binnen het christendom.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij een aantal tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn bekering tot de Evangelische kerk, (ii) het ongeloofwaardig is dat hij geen onmiddellijk bewijs van zijn doop kan neerleggen, (iii) hij een aantal essentiële elementen uit de Bijbel niet kent, niettegenstaande hij stelt dat hij aan Bijbelstudie deed, (iv) ook zijn geringe kennis van de christelijke gemeenschap in Irak vraagtekens doet rijzen bij zijn geloofsovertuiging, zoals wordt toegelicht, (v) het verwondering wekt dat hij, sinds hij in België verblijft, de christelijke feestdagen niet op een religieuze manier heeft gevierd, (vi) zelfs indien er nog geloof kan worden gehecht aan zijn bekering, quod non, dan nog dient te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over het bekeren van andere moslims en de gesprekken die hij met allerlei mensen uit verschillende lagen van de bevolking voerde over de Bijbel en de Koran, van gewone burger tot iman tot islamdeskundige en lid van een extremistische islamitische partij, zoals omstandig wordt uiteengezet, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn problemen die daarmee verbonden zijn, (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de culturele en etnische rechten van christenen in Koerdistan gerespecteerd worden, dat de algemene veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies als significant stabiel wordt beschouwd dan de situatie in Centraal-Irak en dat de enkele incidenten die op 3 december 2011 in Zakho plaatsvonden en die gericht waren tegen christenen volgens bepaalde bronnen ingegeven waren door een politieke machtsstrijd eerder dan door religieuze extremisten, (viii) het feit dat S., een bekeerling én priester die aldus een veel belangrijkere taak als verzoeker vervulde, nog steeds daar aanwezig is doet vermoeden dat hij net als verzoeker als bekeerling geen problemen heeft in een regio als Koerdistan, (ix) uit de

informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en (x) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande bevindingen, zoals uitgebreid wordt toegelicht.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 mei 2012 (CG nr. 1124631), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat de bekering naar een ander geloof een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, zodat van de asielzoeker die beweert bekeerling te zijn verwacht kan worden dat hij een gedegen kennis heeft over de kerk en het geloof tot dewelke hij zich bekeerd heeft en dat hij op een coherente wijze zijn motivatie aannemelijk kan maken. Verzoeker betwist dat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over zijn bekering tot de evangelische kerk.

2.3.1. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het tijdstip en de plaats van zijn bekering. Hij maakt een onderscheid tussen enerzijds zijn bekering, en anderzijds zijn doop. April 2011 is volgens hem het moment van de bekering. S. heeft toen voor hem een gebed geboden. Verzoeker stelt dat dit voor hem een belangrijk moment is omdat hij toen het gevoel had dat hij christen was geworden. Hij sprak over bekering om dit moment te beschrijven, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat de doop later, in juli 2011, heeft plaatsgevonden in de Mare Youssef-kerk in Erbil.

Zo verzoeker terecht een onderscheid maakt tussen bekering en de doop, als veruitwendiging van zijn bekering kan hij met zijn verweer niet overtuigen. Het verweer in het verzoekschrift, waarbij verzoeker zich bedient van een loutere post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen en waarbij hij voor het overige vasthoudt aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, vindt immers geen steun in het administratief dossier en vermag dan ook niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. De Raad leest in het gehoorverslag dd. 29 februari 2012 dat verzoeker zich heeft bekeerd in april 2011 (administratief dossier, stuk 10, p. 5), hetgeen door verzoeker in voorliggend verzoekschrift wordt bevestigd. Blijkens de uitleg in het verzoekschrift ging deze bekering gepaard met het opzeggen van een gebed door S.. Nochtans blijkt verzoekers tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd omtrent het tijdstip waarop hij met S. in contact is gekomen. Bij aanvang van het tweede gehoor situeerde hij deze ontmoeting in april 2011 terwijl hij op het einde van het gehoor, wanneer hem werd gevraagd om alle feiten nog eens chronologisch correct te situeren, verklaarde dat hij S. pas voor het eerst heeft ontmoet in mei 2011 (administratief dossier, stuk 4, p. 3 en p. 10). Ook verzoekers stelling als zou er tijdens zijn eerste gehoor nooit over zijn doop zijn gesproken, vindt geen steun in het gehoorverslag, waar de Raad immers het volgende leest: *“Bent u gedoopt? Ja. Waar? Bij ons thuis. S.(...) heeft het bij mij gedaan. Om volledig te bekeren.”* (administratief dossier, stuk 10, p. 27). Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker in strijd

hiermee tijdens zijn tweede gehoor dat hij gedoopt werd in de Mare Youssef-kerk en dat deze doop plaatsvond in juli 2011 (administratief dossier, stuk 4, p. 5 en p. 10), een bewering waarvan hij geen enkel begin van bewijs indient. Aangezien tijdens het eerste gehoor, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dus wel degelijk uitdrukkelijk gevraagd werd waar hij gedoopt werd, brengt verzoeker geen plausibele verklaring bij waarom hij bij deze gelegenheid niet vermeldde dat hij tijdens een vakantie in Turkije in augustus 2011 een tweede keer zou zijn gedoopt, wat toch wel merkwaardig is vermits hij reeds gedoopt werd.

2.3.2. Ook met betrekking tot zijn echtgenote maakt verzoeker het onderscheid tussen bekering en doop: zijn vrouw is bekeerd maar niet gedoopt, aldus verzoeker.

Uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt echter dat verzoekers verklaringen omtrent de 'bekering' van zijn echtgenote allesbehalve eensluidend en coherent zijn. Zo verklaarde hij bij aanvang van het eerste gehoor dat niemand anders in zijn familie christen is (administratief dossier, stuk 10, p. 5), om daarna te stellen: "(...) *Daarna wou ik niet terug naar de islam bekeren en ze wilden ook dat mijn kinderen, mijn vrouw ook tot de islam zouden bekeren, maar ze hebben dat niet gedaan en zij wilden dat ook niet doen. (...)*" (administratief dossier, stuk 10, p. 8). Verzoeker vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of zijn echtgenote ook christen is, bevestigde hij dit. Gevraagd sinds wanneer, antwoordde verzoeker: "*Nadat ik bekeerd was tot het christendom heb ik haar ook overtuigd en na een paar pogingen heeft zij zich ook bekeerd tot het christendom en ook onze drie kinderen. Gelukkig.*" (administratief dossier, stuk 10, p. 9). Vooreerst acht de Raad het niet plausibel dat verzoekers echtgenote zich zou hebben bekeerd tot het christendom simpelweg omdat verzoeker haar dit een paar keer zou hebben gevraagd. Dit klemt des te meer daar zij uit een zeer traditionele familie komt, naar zijn zeggen. Verzoeker verklaarde dienaangaande immers: "(...) *haar vader is een strenge man en een extremistische man. Haar vader is afgestudeerd in Egypte in een speciale school voor islam. Hij is heel streng en kent bijna alles van de Islam.*" Helemaal ongeloofwaardig acht de Raad verzoekers bewering als zou de streng islamitische vader van zijn echtgenote, die thans opnieuw bij haar ouders woont, er niet in slagen om zijn dochter te dwingen om zich opnieuw tot de islam te bekeren terwijl zij geen noemenswaardige problemen met haar vader ondervindt omwille van haar weigering (administratief dossier, stuk 10, p. 10 en stuk 4, p. 2). Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaart dat wie zich bekeert van de islam tot het christendom als verrader wordt beschouwd en de doodstraf krijgt (administratief dossier, stuk 10, p. 28-29).

2.3.3. Wat betreft zijn kennis van de Bijbel, voert verzoeker aan dat het moeilijk is deze kennis te evalueren op basis van een paar vragen. Hij meent dat de stelling dat hij "essentiële" elementen niet kent vrij subjectief is en vervolgt dat het Commissariaat-generaal uit het oog verliest dat verzoeker zich slechts 14 maanden geleden bekeerd heeft. Pas in april 2011 is hij de Bijbel beginnen bestuderen en bovendien heeft hij heel zijn leven in een moslimmaatschappij geleefd zodat hij geen kennis had – ook geen culturele kennis – over het christendom, aldus verzoeker. Hij is dan ook van mening dat moeilijk van hem kan worden verwacht dat hij een grondige kennis van de Bijbel zou hebben.

De Raad benadrukt te dezen dat in casu verzoekers vermeende bekering het kernaspect van zijn asielrelaas betreft. Echter, na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn correct te antwoorden op relatief eenvoudige geloofsvragen, niettegenstaande verzoekers bewering dat hij aan Bijbelstudie deed (administratief dossier, stuk 4, p. 6). De Raad acht het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker zich zou hebben bekeerd tot het christendom terwijl hij geen kennis blijkt te hebben van een aantal essentiële elementen van dit geloof en de Bijbel. De Raad benadrukt dat van verzoeker geenszins een encyclopedische kennis van het christendom verwacht wordt doch als nieuwe en overtuigde bekeerling kan wél redelijkerwijs worden verwacht dat hij zou kunnen antwoorden op elementaire vragen over de Bijbel, waarvan hij beweert deze te hebben bestudeerd, en over het christendom in het algemeen. In het bijzonder kan worden verwacht dat hij de zeven sacramenten zou kunnen noemen, dat hij de periode voorafgaand aan Pasen zou kunnen benoemen, dat hij zou kunnen toelichten waarom christenen vasten – temeer hij als (ex-)moslim bekend is met vasten -, dat hij zou kunnen duiden op welke dag Christus gestorven is, dat hij het verschil kan aangeven tussen het Oude en het Nieuwe Testament en dat hij de betekenis van Kerstmis zou weten, quod non in casu (administratief dossier, stuk 4, p. 6-7). Zijn onwetendheid hieromtrent kan bezwaarlijk worden verklaard door het feit dat hij geboren en getogen is in een moslimmaatschappij en hij slechts vanaf april 2011 de Bijbel is beginnen bestuderen. Van een asielzoeker die beweert nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn bekering tot het christendom kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij deze bekering ook aannemelijk kan maken, waar verzoeker echter in gebreke blijft. Gelet op zijn incoherente en tegenstrijdige verklaringen over zijn bekering/doop, de ongeloofwaardige

verklaringen over de bekering van zijn echtgenote, en de hoger aangehaalde lacunes in verzoekers kennis kan in zijn hoofde bezwaarlijk een christelijke religieuze overtuiging, bekering naar het christendom en doop worden aangenomen. Dat verzoeker op bepaalde kennisvragen wél het correcte antwoord kon geven doet niets af aan het voorgaande en vermag niet de beoordeling van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen aangezien deze kennis door studie kan zijn verworven.

2.4. Deze appreciatie wordt nog bevestigd door de wijze waarop verzoeker beweert zijn nieuwe geloof te hebben belijd.

Gelet op het feit dat verzoeker wist dat bekeerlingen in Irak beschouwd worden als verraders en hij zich aldus bewust moet zijn geweest van de risico's die hij zou kunnen lopen wanneer hij overal en met iedereen praat over de verschillen tussen de Bijbel en de Koran, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volstrekt ongeloofwaardig dat hij openlijk over zijn bekering zou hebben gesproken, dat hij bovendien andere mensen ertoe zou hebben aangezet om zich ook te bekeren tot het christendom door onder andere de rol van de profeet Mohammed in twijfel te trekken en verklaren dat de Koran ook geschreven is en niet door God is gemaakt en dat de Koran een kopie is van de Bijbel en dat hij met een islamdeskundige die lid is van een extremistische partij in discussie zou zijn getreden over de profeet Mohammed en hij deze belangrijke en machtige persoon, die gespecialiseerd is in islamkunde, zomaar zou hebben verteld dat Mohammed geen profeet was. Deze motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze ontkracht. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiten van blote beweringen en het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen in dit verband, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee hij niet vermag de motivering dienaangaande van de bestreden beslissing te weerleggen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bezigheden als bekeerling en zijn gesprekken over de Bijbel en de Koran, kan evenmin geloof gehecht worden aan de door hem voorgehouden problemen die daarmee verbonden zijn.

Zo verzoeker reeds in Irak op weinig discrete wijze zijn nieuwe geloof zou hebben beleefd, kan overigens redelijkerwijs worden verwacht dat hij ook in België, als overtuigde bekeerling zijn nieuwe geloof op een actieve en openlijke wijze zou praktiseren en dat hij contact zou zoeken met leden van zijn geloofsgemeenschap, wat echter niet het geval blijkt te zijn. Immers, verzoeker verklaarde tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt: *"Hoe heeft u de laatste Kerstmis gevierd? Met wie? Ik heb dat niet gevierd – Hoe werd dat gevierd in het centrum? Er was een kerstboom in het centrum, maar voor de rest weet ik er niets van. Waarom gaat u de kerk niet binnen in België. Ik ben wel naar een kerk geweest, maar niet binnengegaan. Aan wie moet ik hulp vragen?. Op de Kerstdagen wordt de kerk om twaalf uur 's nachts afgesloten. Waarom is de taal zo'n groot probleem? Vroeger waren de rites hier ook in het Latijn en gingen de gelovigen naar de mis omwille van het gevoel. AZ geeft geen antwoord, zegt alleen dat het moeilijk is om hier zijn geloof te belijden. Zijn er protestantse gemeenschappen in België? Ik weet niet hoe het christendom in elkaar zit. Ik heb geen idee. Mensen die hier naar de kerk gaan, zijn dat katholieke, protestanten of orthodoxen? De meesten hier zijn, denk ik, katholiek. Ik heb Jehova-getuigen tegengekomen."* (administratief dossier, stuk 4, p. 7). Hieruit blijkt geenszins een oprechte religieuze overtuiging. Integendeel, deze verklaringen doen naar het oordeel van de Raad verder afbreuk aan de oprechtheid en authenticiteit van verzoekers voorgehouden bekering. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op goede gronden dat verzoekers bewering als zou hij zijn geloof niet beleven in een kerk, louter en alleen omwille van een taalprobleem, verder vraagtekens doen rijzen bij zijn geloofsovertuiging. Verzoeker blijft in voorliggend verzoekschrift steken in het tegenspreken van deze overweging, waarmee hij dit besluit echter niet ontkracht, noch zijn oprechte geloofsovertuiging aannemelijk maakt.

2.5. Tot slot betwist verzoeker de stelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker geen onmiddellijk bewijs van zijn doop kan neerleggen maar enkel een verklaring die werd opgesteld een aantal maanden na zijn aankomst in België. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal helemaal niet uitlegt waarom dit ongeloofwaardig zou zijn en stelt dat deze stelling niet gestaafd is door objectieve informatie waaruit zou blijken dat een persoon die in Irak gedoopt is noodzakelijkerwijs over een document beschikt die dat bewijst. Verzoeker meent dan ook dat deze stelling niet tegen hem kan gebruikt worden.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de

beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Daargelaten het feit dat de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weinig plausibel acht dat verzoeker geen doopakte zou kunnen voorleggen indien zijn doopsel werkelijk heeft plaatsgevonden, wijst de Raad er voorts op dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het document dat verzoeker wél voorlegt, namelijk een verklaring van de Kurdzman Church, kan bezwaarlijk worden aanvaard als bewijs van verzoekers voorgehouden bekering, laat staan van de problemen die hij hierdoor zou hebben ondervonden. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kunnen vraagtekens worden geplaatst bij het feit dat verzoeker een attest neerlegt van een kerk waarbij hijzelf niet is aangesloten en waarvan hij zelfs niet weet of deze kerk werd erkend door de autoriteiten (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Hoe dan ook vermeldt dit document niets over de aard van de problemen die verzoeker zou hebben gekend.

2.6. Gelet op bovenstaande determinerende overwegingen, is de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers geringe kennis van de christelijke gemeenschap in Irak bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen en overwegingen volstaan naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas. Immers, in acht genomen het geheel van verzoekers verklaringen en gelet op het feit dat hij geen doopbewijs kan neerleggen, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zijn voorgehouden bekering tot het christendom niet aannemelijk maakt. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen die hij omwille van deze bekering zou hebben ondervonden. De door hem voorgelegde documenten kunnen zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing deze appreciatie niet ombuigen daar deze stukken geen bewijs vormen van de door hem voorgehouden bekering of de beweerde vervolging. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker nog laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel een analyse maakt van de situatie van christenen in Koerdistan doch nalaat de relevante vraag te stellen, namelijk wat de situatie is van moslims die zich in Irak tot het christendom hebben bekeerd en hij in dit verband citeert uit de *"UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq"* van 31 mei 2012, kan de Raad slechts vaststellen dat dit betoog niet dienstig is daar verzoeker zijn bekering tot het christendom niet aannemelijk maakt.

2.7. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker betwist deze analyse niet, noch brengt hij enige informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de

verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS